

MARI
JUNGSTEDTOVÁ
této tiché noci

Copyright © Mari Jungstedt 2004
Published in agreement with Stilton Literary Agency
Translation © Karolína Kloučková, 2012

ISBN 978-80-87497-59-3

Neděle 11. listopadu

Nebe se po týdnu poprvé vyjasnilo. Unavené listopadové paprsky hledaly cestu mezi mraky a diváci na dostihové dráze ve Visby se toužebně zahleděli ke slunci. Poslední den dostihové sezóny. Ve vzduchu je cítit očekávání s lehkou příměsí melancholie. Promrzlí, ale nadšení diváci sedící na tribuně popíjejí pivo a horkou kávu z plastových kelímků, pojídají teplé párky s chlebem a dělají si poznámky v programu dostihů.

Henry Dahlström přezdívaný Blesk vytahuje placatku a pořádně si přihýbá domácí pálenky. Není to nic extra, ale zahřeje. Na lavici okolo něj sedí celá parta: Bengan, Gunsan, Monica a Kjelle. Všichni zrovna více či méně opilí.

Úvodní defilé právě začalo. Frkající, propocení teplokrevníci za doprovodu burácivé hudby z reproduktorů nastupují jeden po druhém v tanečním kroku, jezdci rozkročmo v sulkách.

Na velkých displejích nad závodní dráhou problikávají postupně kvóty závodníků.

Henry zalistoval v programu. Chtěl vsadit v sedmém běhu na Ginger Star. Vypadá to, že nikdo jiný teprve tříleté klisně nedůvěřuje. Henry ji sledoval celé léto.

Má sice trochu tendenci přecházet do cvalu, ale je čím dál tím lepší.

– Koukni, Blesku, támhle je Pita Queen. No není úžasná? zamumlal Bengan a natáhl se po placatce.

Henrymu všichni říkají Blesk, protože dlouhé roky pracoval jako fotograf pro noviny Gotlands Tidningar. Do té doby, než se začal věnovat na plný úvazek alkoholu.

– To teda sakra je, odpověděl a zvedl se, aby si došel podat tiket.

Sázkové pokladny stály jedna vedle druhé, lidé ochotně vytahovali peněženky, předávali bankovky slečnám a podávali sázky. V restauraci o patro výš se místní štamgasti posilňovali bifteky a pivem a uznávaní sázkaři kouřili doutníky a diskutovali o dnešní formě koní a o stylu žokejů.

Pomalou se blížil začátek. První jezdec podle pravidel pozdravil rozhodčí na tribuně krátkým pokývnutím. Z reproduktorů se ozvalo ohlášení startu.

Po čtyřech běžích z pěti, na které vsadil, byl Henry stále velmi spokojen. Když bude mít i teď štěstí, doplní celou řadu. A protože v posledním běhu vsadil na outsidera Ginger Star, výhra by byla vysoká. Hlavně aby klisna nezklamala.

Padl startovní výstřel a Henry sledoval vozíky na dráze tak soustředěně, jak jenom po osmi pivech a neodhadnutelném množství pálenky dokázal. Když se ozvalo zvonění po prvním kole, cítil zrychlující se puls. Ginger Star si vedla dobře. Vlastně zatraceně dobře. Každým krokem dotahovala dva největší favority běhu a její obrys jako by byl v jeho očích čím dál zřetelnější. Silný krk, supící nozdry a uši mířící přímo vpřed. Má na to.

Jen teď necválat, jen necválat, mumlal si pro sebe jako slova mantry. Oči upřené na mladou klisnu, která

se ve zběsilém tempu blížila k cíli. Teď předběhla jednoho z rivalů. Henry si najednou vzpomněl na fotoaparát zavěšený okolo krku. Chtěl přece fotit. Udělal několik snímků a snažil se při tom zklidnit rozechvělé ruce.

Okolo koní na dráze se vzdouvala oblaka červeného písku. Jezdci bičovali koně a v publiku to začínalo vřít. Řada diváků už nevydržela sedět na místě, někteří tleskali nebo křičeli.

Ginger Star teď běžela bok po boku s posledním soupeřem. Jezdec poprvé použil bič. Dahlström prudce vstal a pozoroval koně hledáčkem fotoaparátu.

Když Ginger Star proběhla cílem těsně před velkým favoritem, rozlehl se tribunou zklamaný povzdech. Slyšel rozčilené komentáře okolo: „Jak to?“, „To snad není pravda!“, „Neskutečné!“, „Sakra!“.

On sám se sesunul na lavičku.

Vyšlo mu všech pět běhů.

Bylo slyšet jenom šustění koštěte po podlaze stáje a přežvykování koní, kteří si právě vychutnávali večerní dávku ovsu. Fanny Jonssonová zametala krátkými rytmickými pohyby. Celé tělo ji už po vši práci bolelo, a když byla hotová, posadila se na bednu s krmením před Regininým boxem. Klisna zvedla hlavu od žlabu. Fanny protáhla ruku stěnou boxu a pohladila ji po čumáku.

Štíhlá, snědá dívka zůstala ve stáji jako poslední. Odmítla jít s ostatními do blízké restaurace oslavit závěr sezóny. Dovedla si představit, jaké to tam bude. Ještě divočejší než jindy. Několikrát s nimi šla, ale nelíbilo se jí tam. Chodili tam majitelé koní, hodně popíjeli a potom se s ní snažili vtípkovat. Říkali jí princezničko, objímali ji a plácali přes zadek.

Někteří byli tím odvážnější, čím víc toho vypili. Hodnotili její tělo, slovy i pohledy. Byla to banda ubožáků.

Zívla a vůbec se jí nechtělo vyrazit na kole domů. Máma má volno, takže je skoro jisté, že bude opilá. Jestli je doma sama, sedí na gauči s nespokojeným výrazem a láhvi vína před sebou. Fanny má jako obvykle zažít pocit viny nad tím, že nestrávila den s ní, ale s koňmi. Máma ani v nejmenším nechápe, že byl dostihový den a spousta práce kolem. A nerozumí ani tomu, že Fanny prostě musí pryč. Jenom stáj ji drží nad vodou. Nebýt koní, určitě by umřela.

Když si představila jiný, ještě horší scénář, zmocnil se jí neklid. Možná že máma není sama. Pokud je u nich její takzvaný přítel Jack, budou oba ještě opilejší a Fanny nebude moct usnout.

Zítřka musí být brzy ráno ve škole a musí se vyspat, aby to zvládla. Osmá třída pro ni byla utrpením, které chtěla mít jenom co nejdřív za sebou. Od začátku roku se snažila, jak to jen šlo, ale bylo to čím dál horší. Nemohla se soustředit a chodila občas za školu. Prostě to nemohla vydržet.

Bylo toho na ni moc.